

Забидий / ВАХИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1794-ҳадис

1794/5102 - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَخَلَ عَلَيْهَا وَعِنْدَهَا

رَجُلٌ، فَكَانَتْ تَعَيِّرُ وَجْهَهُ، كَانَهُ كَرِهً ذَلِكَ، قَالَتْ: إِنَّهُ أَخِي، قَالَ: «اَنْظُرْنَ مَنْ إِحْوَانُكُنَّ، فَإِنَّمَا

الرَّضَاعَةُ مِنَ الْمَجَاعَةِ».

1794.5102. Масруқдан ривоят қилинади:

«Оиша розияллоҳу анҳо айтдики, унинг хузурида бир киши борлигига Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам кириб келибдилар. У зотнинг юзлари ўзгариб, буни хушламагандек бўлибдилар. Шунда у: «Бу менинг акам», дебди. У зот: «Ака-укаларингизнинг ким эканига қаранглар, чунки эмизиш фақат очликни кетказиш биландир», дебдилар».

Изоҳ: «Эмизиш фақат очликни кетказиш билан» деган жумланинг маъноси шуки, эмизиш туфайли сут қардошлиқ вужудга келиши учун чақалоқ фақат сут эмибина тўядиган ёшда бўлиши, яъни оятда айтилган икки ёшдан катта бўлмаслиги керак.

Манба: hadis.islom.uz

